

Sognebørn, som De paa den Maade tager Dem af,« sagde hun efter en lille Pavse.

»Eller som tager sig af mig,« svarede han uforbederlig med sit smukke Smil. »Jeg holder for, at det er sandt og rigtigt, hvad en af vore kendte Skribenter engang har skrevet, at ethvert Menneske altid for sin egen Skyld burde begynde Dagen med en saakaldt Kærlighedsgerning.«

Og han anførte efter Hukommelsen et længere Stykke af Søren Kierkegaards »Kærlighedens Gerninger«, en Bog og en Forfatter, som han varmt anbefalede hende at stifte Bekendtskab med.

Jytte fandt, at han nu blev lovlig meget Præst. Hun sad med bortvendt Ansigt og ventede paa, at han skulde rejse sig.

Han tog ogsaa sin Hat, som han havde lagt fra sig paa Bordet, men blev alligevel ved at tale. Meget indtrængende talte han om, hvordan Lejligheden til at gøre sig selv den Glæde at være en Vennehjælp for andre altid var ved Haanden. I den Henseende kunde man aldrig komme i Forlegenhed.

»Der er nu f. Eks. den stakkels Oline derinde. Hun fortalte mig netop, at Deres Moder flere Gange har siddet lidt inde hos hende, og det var hun saa inderlig taknemlig for. Jeg tror, hun vilde blive meget glad, dersom ogsaa De, Frøken Abildgaard, vilde se lidt ind til hende engang imellem i hendes Ensom-